

การวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในบทนี้ ผู้วิจัยได้กล่าวถึงการวิจัยที่เกี่ยวข้อง 5 หัวเรื่องด้วยกัน คือ การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะบุคลิกภาพทั่วไป การยอมรับตนเองและผู้อื่น ความวิตกกังวล การเก็บตัว-แสดงออก และ ความต้องการ โดยในแต่ละเรื่องจะมีการวิจัยทั้งในและนอกประเทศ ดังต่อไปนี้

1. การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะบุคลิกภาพทั่วไป

1.1 การวิจัยในต่างประเทศ

ในปี ค.ศ. 1960 Nemovicher¹ ได้ทำการศึกษาบุคลิกภาพของเด็กที่ปรับตัวได้ดีกับ เด็กที่ปรับตัวไม่ได้ เขาได้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนชั้นเดียวกัน เรียนอยู่ในห้องเดียวกัน มีชื่อศาสนาเดียวกัน และมีฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคมทางครอบครัวในระดับชั้นเดียวกัน โดยใช้ Parents Questionnaire, Rating Scale ของ Rorschach Test, T. A. T. และ Drawing test ผลของการวิจัยปรากฏว่าเด็กที่ปรับตัวได้ดี มีลักษณะรอบรู้ทั้งคนอื่น คนแก่ง่าย และมีความกลัวมากกว่าเด็กที่ขอแยกตัวออกจากคนอื่น

ในปี ค.ศ. 1962 Guinourd² ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์

¹ Joseph A. Nemovicher, "A Comparative Study of Adapted Boys and Non-Adapted Boys in Respect to Scientific Personality Characteristics" (Doctor's thesis, University of New York, 1960).

² Donald E Guinourd, and Joseph F. Rychlak, "Personality Correlates of Sociometric Popularity in Elementary School Children," The Personnel and Guidance Journal, XI (January, 1962). 436-442.

ระหว่างบุคลิกภาพที่คะแนนความนิยมจากสังคมมีดี ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้
เลือกกลุ่มตัวอย่างจากเด็กใน Grade 6 - 7 และ 8 เป็นชาย 86 คน
หญิง 80 คน ใช้สังคมมีดีแบบเด็กที่เป็นที่นิยมของเพื่อน กับ เด็กที่ไม่เป็น
ที่นิยมของเพื่อน แล้วใช้ High School Personality Question-
naire เพื่อทดสอบบุคลิกภาพของ เด็กที่เป็นที่นิยมของ เพื่อนและบุคลิกภาพของ
เด็กที่ไม่เป็นที่นิยมของเพื่อน ผลการวิจัยปรากฏว่า เด็กที่ไม่เป็นที่นิยมของ
เพื่อนไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่ร่าเริง และไม่กระตือรือร้น ส่วน
ความแตกต่างระหว่างเพศนั้น ก็พบว่า เด็กผู้ชายมีลักษณะที่เบื่อก เป็น สุขุม
ถาวรกว่า มีลักษณะ เป็นที่รักของตัวเอง ชอบผจญภัย ส่วนเด็กผู้หญิงมีลักษณะ
ที่ใจดี ชอบเข้าสังคม อ่อนไหวง่าย มีความรู้สึกไม่ปลอดภัยและตื่นกลัว
ง่าย

ในปี ค.ศ. 1966 Winborn และ Jansen³ ได้ทำการศึกษาดัง
บุคลิกภาพของผู้นำนักศึกษาในมหาวิทยาลัย โดยใช้นักศึกษาจากมหาวิทยาลัย
ดัยอินเคียนา จำนวน 559 คน แบ่งออกเป็น 5 กลุ่ม คือผู้นำทางสังคม
และการเมือง ผู้นำทางองค์การศาสนา ผู้นำกลุ่มกิจกรรม และผู้นำทาง
การกรภาพ เป็นกลุ่มตัวอย่าง แล้วให้ตัวอย่างทั้งหมดนี้ทำ The 16 Personal-
ity Factor Questionnaire ผลการวิจัยปรากฏว่า พวกผู้นำทางสัง
คมและการเมือง จะมีลักษณะ เด่นกว่ากลุ่มอื่น ๆ ในด้านความเป็นอิสระ ความ
ใจเร็ว ใจกว้าง มีเหตุผลวิพากษ์วิจารณ์ และควายต้องการที่จะก้าวหน้าใน
โลกแห่งความรู้และความคิด

ในปี ค.ศ. 1968 Egbert และ Gordon⁴ ได้ทำการวิจัยเพื่อ

³ Bob B. Winborn and David G. Jansen, "Personality Charac-
teristics of Campus Social-Political Action Leaders," Journal of
Counseling Psychology, XIV(1967), 509-513.

⁴ Robert L. Egbert, and Gordon S. Bigelow, "Personality
Factors and Independent Study," The Journal of Educational Research,
LXII (September, 1968), 37-44.

ชาติอันยืนยันว่าความแตกต่างทางบุคลิกภาพเท่าที่วัดด้วย CPI นี้จะคงมีอยู่หรือไม่ใน (1) นักเรียนที่ได้รับความสำเร็จจากการ เรียนอย่างอิสระ (Independent Study) และนักเรียนที่ได้รับผลสำเร็จจากการ เรียนตามแบบแผนเดิม (Traditional Study) (2) นักเรียนที่ได้รับความสำเร็จจากการ เรียนอย่างอิสระและนักเรียนที่ไม่ได้รับผลสำเร็จจากการ เรียนอย่างอิสระ (3) นักเรียนที่พึงพอใจในการ เรียนแบบอิสระกับนักเรียนที่ไม่พึงพอใจกับการ เรียนแบบอิสระ และ (4) ความสัมพันธ์ เกี่ยวข้องระหว่างความสำเร็จและความพึงพอใจภายในในกลุ่มของนักเรียนที่เรียนกันอย่างอิสระ ทั้งนี้ในกลุ่มตัวอย่างที่เห็นักเรียนที่ Brigham Young University ในปี 1968 จำนวน ๑๑ คน ปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างผลสำเร็จของทั้งสองกลุ่ม แต่ในกลุ่มที่เรียนอย่างอิสระพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในเรื่อง (1) เกิดที่ได้รับความสำเร็จมีคะแนนสูงกว่า เกิดที่ไม่ได้รับความสำเร็จในเรื่องของประสิทธิผลทางสมอง และความรับผิดชอบ (2) พวกที่พึงพอใจกับการ เรียนแบบนี้มีคะแนนความรับผิดชอบมากกว่าพวกที่ไม่พอใจกับระบบการเรียนแบบนั้น (3) พวกที่พึงได้รับความสำเร็จและพึงพอใจกับการ เรียนระบบนี้มีคะแนนในด้านการ เข้ายินยอมและอ้างผลประโยชน์ต่ำกว่าพวกที่ได้รับความสำเร็จแต่ไม่พึงพอใจกับระบบการเรียนแบบนั้น (4) พวกที่พึงได้รับความสำเร็จและพึงพอใจกับการ เรียนระบบนี้มีคะแนนสูงกว่าพวกที่ไม่ได้รับความสำเร็จและไม่พึงพอใจกับระบบการเรียนแบบนั้น ในด้านความรับผิดชอบและการสร้างความประทับใจในตนเอง (5) พวกที่สำเร็จแต่ไม่พึงพอใจในระบบนี้มีคะแนนสูงกว่าพวกที่ไม่ได้รับความสำเร็จแต่พึงพอใจในระบบการเรียนนี้ในด้านสังคมประภค และ (6) พวกที่ได้รับความสำเร็จแต่ไม่พอใจกับการ เรียนอย่างอิสระมีคะแนนสูงกว่าพวกไม่สำเร็จและไม่พึงพอใจในระบบนี้ ในด้านสังคมประภค (Socialization) ความรู้สึกว่าคุณเองมีความเป็นอยู่ดี (Sense of Well Being) การเข้าสังคม (Sociability) และความมีอำนาจเหนือผู้อื่น (Dominance) กับการยอมรับตนเอง (Self Acceptance)

1.2 การวิจัยภายในประเทศ

ในปี พ.ศ. 2506 นางสาวสายหยุด กุศลศรี⁵ ได้ทำการวิจัยเรื่อง บุคลิกภาพของครูใหญ่ ในทัศนระกฐนัฒยศทร ในโรง เรียนมัธยมศึกษา จังหวัด อยุธยาและอยุธยา โดยใญ่แบบทดสอบที่สร้างจึยเอง ผลปรากฏกั๋งนี้ คือ บุคลิกภาพที่สำคัญ และดี เคนของครูใหญ่ในสาบการคองคฐนัฒยศทร จะคองมีลักษณะ ความเป็นผู้นำ เป็นรึษกัษแรก รองลงมาคือมนุษยธรรม ลักษณะนิสัย สมรรถภาพ ลักษณะกายนอก และอึษกัษศุคหลาย คือถายคอรอมครว

ในปี พ.ศ. 2507 หลายทองอญู กัศมา⁶ ได้ทำการวิจัยเรื่องบุคลิกภาพของครูใหญ่ในทัศนระกฐนัฒยศทร ในโรง เรียนมัธยมศึกษา จังหวัดอยุธยาและอยุธยา โดยใญ่แบบทดสอบที่สร้างจึยเอง ว่าถายประศากฐนัฒยศทร 214 กย เป็นครูที่คองอญูในโรง เรียนมัธยมศทร และโรง เรียนนราชนครที่ เรือคือใญ่ทั้งหมด 18 โรง เรียน ผลการวิจัย สรรุใญ่ว่า บุคลิกภาพคณ เป็นลักษณะดี เคนของ ครูใหญ่ในทัศนระกฐนัฒยศทร จะคองมีลักษณะความเป็นผู้นำ เกนกว่าอึยง อึยง รองลงมาคือลักษณะนิสัย ลักษณะกายนอก มนุษยธรรม สมรรถภาพ และคอรอมครว

⁵ นางสาวสายหยุด กุศลศรี, "บุคลิกภาพของครูใหญ่ในทัศนระกฐนัฒยศทร ในโรง เรียนมัธยมศทรจังหวัดอยุธยาและอยุธยา" (วิทยานัคณปรึศฐนัฒยศทร, กรุงเทพมหานคร จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย, 2506).

⁶ หลายทองอญู กัศมา, "บุคลิกภาพของครูใหญ่ในทัศนระกฐนัฒยศทรในโรง เรียนมัธยมศทรจังหวัดอยุธยาและอยุธยา" (วิทยานัคณปรึศฐนัฒยศทร, กรุงเทพมหานคร จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย, 2507).

ในปี พ.ศ. 2511 นายสมคิด ไรชนันมูรต⁷ ได้ศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพทางบ้านของนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูง กับนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยใช้ High School Personality Questionnaire กับกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถในการเรียนสูง 26 คน ชาย 17 คน หญิง 9 คน และที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ 26 คน ชาย 16 คน หญิง 10 คน ปรากฏว่า (1) นักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูง มีความมั่นคงทางอารมณ์ดีกว่า มีความสามารถในการรับมือกับคนมากกว่า และมีความสามารถในการบังคับตนเองมากกว่านักเรียนที่มีความสามารถต่ำ (2) นักเรียนชายที่มีความสามารถในการเรียนสูง มีความมั่นคงทางอารมณ์ดีกว่า มีความสามารถในการรับมือกับคนมากกว่า และมีความสามารถในการบังคับตนเองมากกว่า แต่มีการแสดงออกทางอารมณ์น้อยกว่านักเรียนชายที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ (3) นักเรียนหญิงที่มีความสามารถในการเรียนสูง กับนักเรียนหญิงที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ ไม่มีบุคลิกภาพด้านใดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ (4) นักเรียนชายที่มีความสามารถในการเรียนสูง มีความสามารถในการบังคับตนเองมากกว่านักเรียนหญิงที่มีความสามารถในการเรียนสูง และ (5) นักเรียนชายที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ มีสภาพทางจิตใจอ่อนกว่านักเรียนหญิงที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ และนักเรียนหญิงในกลุ่มนี้แสดงลักษณะความเป็นตัวของตัวเองโล่งกว่านักเรียนชาย

---

⁷ สมคิด ไรชนันมูรต, "การศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพทางบ้านของนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูงกับนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทอักษรศาสตรบัณฑิต, ภาควิชาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511).

ในปี ค.ศ. 2512 ดวงดาววิ กานพี⁸ ได้ศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพและความสามารถในการปรับตัวในโรงเรียน ของนักเรียนที่มาจากรอบกรวยระดับกลางและชั้นต่ำ โดยศึกษากับนักเรียนชายและหญิง อายุ 12-16 ปี ในโรงเรียนหญิง 2 แห่ง จำนวน 200 คน ชาย 100 คน และ หญิง 100 คน ใช้แบบทดสอบ Sociometric test, The High School Personality Questionnaire Form A (H S P Q) และ The Mooney Problem Check List ผลปรากฏว่า (1) นักเรียนวัยรุ่นหญิงชายและหญิงจากรอบกรวยระดับกลางและชั้นต่ำ มีความสามารถในการปรับตัวต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ คือนักเรียนจากรอบกรวยระดับกลางได้รับเลือกจากเพื่อนในวงเรียนมากกว่านักเรียนจากรอบกรวยชั้นต่ำ สำหรับความแตกต่างด้านบุคลิกภาพนั้นก็มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญตามระดับชั้นของกรวยกรวย นักเรียนชายจากรอบกรวยระดับกลางมีบุคลิกภาพที่เป็นตัวของตัวเอง รุกราน และก้าวร้าว มากกว่าวัยรุ่นชายจากรอบกรวยชั้นต่ำ ส่วนวัยรุ่นหญิงจากรอบกรวยระดับกลางมีบุคลิกภาพคานสมุทสนานกว่า เริงในระดั้มสูงกว่่าวัยรุ่นหญิงที่มาจากรอบกรวยชั้นต่ำซึ่งมีบุคลิกภาพที่เก็บขรึม เศร้า ไม่ชอบพูด และมีการระมัดระวังตัวอยู่ตลอดเวลา (2) สำหรับการเปรียบเทียบระหว่างเพศ ไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องความสามารถในการปรับตัว แต่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในเรื่องของบุคลิกภาพ คือหญิงมีความสามารถในการสังคม เป็นคนใจฉวน และมีอารมณ์ฉุนเฉียวมากกว่าชาย แต่ชายมีความมั่นคงทางอารมณ์ เป็นตัวของตัวเอง รุกราน และก้าวร้าว มากกว่าหญิง

⁸ วิ กานพี, "การศึกษเปรียบเทียบเพิ่มบุคลิกภาพและความสามารถในการปรับตัวในโรงเรียนของนักเรียนที่มาจากรอบกรวยระดับกลางและชั้นต่ำ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512).

ในปี พ.ศ. 2512 เรนกัน นางสาวพูนผล สุวรรณรัตน์⁹ ไลเกศึกษา
เปรียบเทียบเพื่อหาลักษณะของ เด็กมัธยมใน เมืองหลวง และ เด็กมัธยมใน
ตัวเมืองต่างจังหวัด โดยศึกษาตัวอย่างจากชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา
2511 ของโรงเรียนรัฐบาลจังหวัดพระนคร และ จังหวัดสระบุรี 4 โรง
เรียน เป็นจำนวนทั้งสิ้น 195 คน เป็นนักเรียนในเมืองหลวง 100 คน
ชาย 50 คน หญิง 50 คน นักเรียนในตัวเมืองต่างจังหวัด 95 คน ชาย 47
คน หญิง 48 คน เครื่องมือที่ใช้ได้แก่แบบทดสอบบุคลิกภาพ High School
Personality Questionnaire Form A แบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหา The
Mooney Problem Check Lists, High School Form และแบบสอบถาม
รายละเอียดตัวนักเรียน ผลปรากฏว่า (1) นักเรียนในเมืองหลวงมี
ความสามารถในการสังเกตดีกว่า มีความสามารถทางการเรียนดีกว่า มีความ
มั่นคงทางการกระทำดีกว่า มีการประพฤติตนตามระเบียบแบบแผนน้อยกว่า มีสภาวะ
ร่าเริงมากกว่า มีความสามารถในการรับผิดชอบน้อยกว่า มีความสามารถในการ
เข้ากลุ่มมากกว่า และมีความสามารถในการบังคับตนเองน้อยกว่า (2)
นักเรียนชายในเมืองหลวงและในตัวเมืองต่างจังหวัด มีบุคลิกลักษณะ
ที่เหมือนกันมีนัยสำคัญในลักษณะต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วใน (1) ยกเว้นลักษณะสภาพ
ร่าเริงหรือห่อหุ้ม ความสามารถในการรับผิดชอบและความสามารถในการเข้า
กลุ่ม ในบุคลิกลักษณะทั้ง 3 ลักษณะนี้ ทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญ (3) นักเรียนหญิงในเมืองหลวงและในตัวเมืองต่างจังหวัด มีบุคลิก
ลักษณะต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในลักษณะความมั่นใจตนเอง และความสามารถ
ในการควบคุมจิตใจ โดยที่นักเรียนหญิงในเมืองหลวงมีความมั่นใจในตนเอง

⁹ พูนผล สุวรรณรัตน์, "การศึกษาเปรียบเทียบเพื่อหาลักษณะของ เด็ก
นักเรียนในเมืองหลวงและ เด็กมัธยมในตัวเมืองต่างจังหวัด" (วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทอักษรศาสตรบัณฑิต, มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512).

น้อยกว่า และยิ่งแตกต่างกันในลักษณะต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วในข้อ (1) ยกเว้น ลักษณะความมั่นคงทางอารมณ์ สภาพทางอารมณ์ และการประพฤติตนตามระเบียบแบบแผน และ (4) ปัญหาที่หนักแน่นในเมืองหลวง เห็นว่าสำคัญที่สุด คือการปรับตัวกับงานโรงเรียน และปัญหาที่สำคัญน้อยที่สุด คือกิจกรรมทางสังคม และสันตนาการ ส่วนนักเรียนในหัวเมืองต่างจังหวัด เห็นว่าเป็นปัญหาสำคัญที่สุด คือการปรับตัวกับงานโรงเรียน และปัญหาที่สำคัญน้อยที่สุด คือบ้านและครอบครัว

ในปี พ.ศ. 2513 นางสาวดวงเดือน ไชยคำ¹⁰ ได้ศึกษาบุคลิกลักษณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ที่มีเพื่อนมากที่สุด และที่ไม่มีเพื่อน จากกลุ่มตัวอย่าง อายุ 13 - 21 ปี ที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียน 4 แห่ง ในจังหวัดพระนคร เป็นโรงเรียนรัฐบาล 2 แห่ง และโรงเรียนราษฎร์ 2 แห่ง จำนวน 160 คน ชาย 109 คน หญิง 51 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบทดสอบสังคมมิติ และแบบทดสอบทัศนคติแปลงมาจาก The Omnibus Personality Inventory ผลปรากฏว่า (1) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่มีเพื่อนมากที่สุด และไม่มีเพื่อน มีบุคลิกลักษณะที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ (2) นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาที่มีเพื่อนมากที่สุด และนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาที่มีเพื่อนมากที่สุด มีบุคลิกลักษณะที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ คือนักเรียนชายที่มีเพื่อนมากที่สุด แสดงลักษณะรอบคอบความซับซ้อน เป็นตัวของตัวเอง มีแนวโน้มที่จะไม่เชื่อใน

¹⁰ ดวงเดือน ไชยคำ, "บุคลิกลักษณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่มีเพื่อนมากที่สุดและที่ไม่มีเพื่อน" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทสาขาคณิตศาสตร์, วิทยาลัยวิชาการศึกษา กรุงเทพมหานคร, 2513).

ศาสนา ชอบแสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิด มากกว่านัก เรียนหญิงที่มีเพื่อนมากที่สุด และยิ่งแสดงลักษณะ ความ เป็นชาย สูงอีกด้วย (3) นัก เรียนหญิงมัธยมศึกษาที่ไม่มีเพื่อน และนักเรียนชายมัธยมศึกษา ที่ไม่มีเพื่อน มีบุคลิกลักษณะบางด้าน ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ คือ นัก เรียนหญิงที่ไม่มีเพื่อน แสดงลักษณะบุรุษภายในตัวเอง มีระดับ ความ กังวลใจต่ำ และชอบชวนเพื่อนมากกว่า นัก เรียนชายที่ไม่มีเพื่อน แต่ นัก เรียนชายที่ไม่มีเพื่อน แสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิดมากกว่า นัก เรียน หญิงที่ไม่มีเพื่อน (4) นัก เรียนหญิงที่มีเพื่อนมากที่สุด และนักเรียนหญิง ที่ไม่มีเพื่อน มีบุคลิกลักษณะบางด้าน ที่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ คือ นัก เรียนหญิงที่ไม่มีเพื่อน แสดงลักษณะที่เป็นตัวของตัวเอง และมีแนว โหมดจะไม่ เชื่อศาสนา มากกว่า นัก เรียนหญิงที่มีเพื่อนมากที่สุด (5) นัก เรียนชายที่มีเพื่อนมากที่สุด และนักเรียนชายที่ไม่มีเพื่อน มีบุคลิก ลักษณะบางด้าน ที่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ คือ นัก เรียนชายที่มีเพื่อน มากที่สุด แสดงลักษณะที่มีแนวโน้มทางทฤษฎี และชอบชวนเพื่อน มากกว่านักเรียนชายที่ไม่มีเพื่อน

2. การวิจัย เกี่ยวกับการยอมรับตนเองและการยอมรับผู้อื่น

2.1 การวิจัยในต่างประเทศ

ค.ศ. 1962 Fey¹¹ ศึกษา เรื่องการยอมรับตนเองและการยอมรับผู้อื่น ใ้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนแพทย์ปีที่ 3 จำนวน 58 คน โดยให้นักเรียนแต่ละคน เขียนชื่อของ เพื่อนร่วมห้องที่ตนชอบมากที่สุดมา 5 คน และหารายเฉลี่ยของการยอมรับตนเองของนักเรียนจากมาตราส่วน เดอวิค

¹¹ Earl E. Boughman and George Schlager Welch, Personality: A Behavioral Science (Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall Inc., 1962) p. 367.

การประมาณค่าการยอมรับตนเองที่ Key สร้างขึ้น ผลการวิจัยปรากฏว่า บุคคลที่ไ้คะแนนการยอมรับตนเองสูง และได้คะแนนการยอมรับจากผู้อื่นสูง เป็นคนที่มีการยอมรับตนเองสูง ยอมรับเขา และเขาก็รู้สึกว่า เขาเป็นที่ยอมรับของผู้อื่นด้วย ส่วนบุคคลที่ไ้คะแนนการยอมรับตนเองสูงแต่คะแนนการยอมรับจากผู้อื่นต่ำ มักจะรู้สึกว่าผู้อื่นยอมรับตน ซึ่งเท็จจริงแล้ว เขาประมาณค่าตนเองสูงกว่าที่เห็นจริง นอกจากนี้ ยังพบว่า การประมาณค่าของนักเขียน เกี่ยวกับความสามารถในการยอมรับของเขาไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการรับรู้อารมณ์จริงของเขา

ก.ศ. 1962 Alexander¹² ศึกษาความสัมพันธ์ ระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง การยอมรับตนเอง กับผลการเรียน โดยใ้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเขียนเกรด 10 จำนวน 250 คน เป็นชาย 146 คน หญิง 104 คน เครื่องมือที่ใช้คือมาตราส่วนใ้วัดการประเมินค่าความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและการยอมรับตนเอง ซึ่งดัดแปลงมาจากเครื่องมือการวิจัยต่างๆ ผลจากการวิจัยแสดงว่า มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ ระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและการยอมรับตนเองกับผลการเรียน เมื่อใ้การควบคุมระดับสติปัญญา Alexander สรุปว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง เป็นสว่สำคัญต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน

ก.ศ. 1963 Taylor และ Combs¹³ ศึกษาเรื่องการยอมรับตนเองและการปรับตัว จากกลุ่มตัวอย่างซึ่ง เป็นเด็กนักเรียนเกรด 6 จำนวน 205 คน ซึ่งมีสภาวะทางเศรษฐกิจ สังคม ระดับการศึกษา และอายุเท่ากัน

12

Eugene D. Alexander, "The Relationship Between Self-Concept, Self-Acceptance and School Marks," (Doctor's thesis, University of Michigan, 1962).

13

Don E. Dulany Jr., and Others, "Contributions to Modern Psychology," (New York: Oxford University Press, 1963), pp.229-303.

ให้ทำแบบทดสอบ The California Test of Personality เพื่อแบ่ง
 นักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มที่มีการปรับตัวดี กับกลุ่มที่มีการปรับตัวไม่ดี
 แล้วให้นักเรียนทั้ง 2 กลุ่มเลือกตอบข้อความ เชนบางกริ่ง ซ้ำๆ เขาไม่เชื่อ
 ซึ่งมีความยาว บางครั้งซ้ำๆ หลายครั้ง รวมทั้งสิ้น 20 ข้อความ ผล
 การวิจัยแสดงว่ากลุ่มนักเรียนที่มีการปรับตัวดี สามารถยอมรับว่าข้อความดัง
 กล่าว เป็นจริงสำหรับคนใดมากกว่ากลุ่มที่ปรับตัวไม่ดีอย่างมีนัยสำคัญ

ค.ศ. 1965 Jones¹⁴ ศึกษาการยอมรับกับตนเองของนักเรียนฝึก
 ทัศนศิลป์ จำนวน 90 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม การรายงานและ
 ประเมินทัศนคติของตนเองตามที่ต้องการจะเป็น โดยมีข้อความทั้งหมด 10 ข้อความ
 ที่กล่าวถึงความรู้สึกที่มีต่อตนเองในฐานะบุคคลธรรมดา และในฐานะที่เป็นกร
 ในขณะเดียวกันนี้พบผลคือ เช่นคนที่คิดว่าดีที่สุดใน 3 คน และเพื่อนที่คิดว่าไม่
 ดีเลยมา 3 คน เพื่อนเหล่านี้จะต้อง เป็นนักเรียนฝึกทัศนศิลป์ทั้งสิ้น ผลการ
 วิจัยปรากฏว่า นักเรียนฝึกทัศนศิลป์ที่ยอมรับกับตนเองจะรับรู้ว่าคุณมีความคล้าย
 คลึงกับ เพื่อนที่ตน เลือกมากกว่านักเรียนที่ไม่ยอมรับกับตนเอง นอกจากนั้นยังพบ
 ว่าการยอมรับ หรือไม่ยอมรับกับตนเองของนักเรียนฝึกทัศนศิลป์ ไม่มีความสัมพันธ์
 อย่างมีนัยสำคัญกับการรับรู้ว่า เพื่อนที่ตนไม่ชอบจะคิดอย่างไรกับตน

14

Donald Reece Jones, "Relationships among Phenomenal
 Self-Concept, Phenomenal Ideal Self-Concept, and Perception
 of Others," Dissertation Abstract, XXV (March, 1965),
 5116 - 5117.

ก.ศ. 1967 Hamed¹⁵ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองกับโครงสร้างของบุคลิกภาพทั้งหมด กลุ่มตัวอย่างที่ได้ เป็นเด็กวัยรุ่นจำนวน 170 คน เครื่องมือในการวิจัย เป็นชุดทดสอบความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง (Self-Concept) ซึ่งมีการใช้คำปริศนา การปรับตัวระดับสติปัญญา บุคลิกภาพ การรับรู้ การเข้าสังคม ซึ่งมีตัวแปร รวมทั้งสิ้น 30 ตัวแปร ผลการวิจัยปรากฏว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองสัมพันธ์ไปในทางบวก และ การปรับตัว มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนลักษณะต่าง ๆ ทางสติปัญญา การรับรู้ การเข้าสังคม ก็มีความสัมพันธ์ กับความสนใจ ซึ่งมีความสำคัญในการแนะแนวอาชีพ

ก.ศ. 1967 Frank และ Hiester¹⁶ ศึกษาความเชื่อถือได้ของความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองในปัจจุบัน และตนเองในอดีต โดยให้นักศึกษาวิชาจิตวิทยาจากมหาวิทยาลัยไมอามี ซึ่ง เป็นชาย 40 คน และหญิง 40 คน ตอบแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองในปัจจุบันและในอดีต จำนวน 100 ชุด ผลการวิจัยปรากฏว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองในอดีต มีค่าความเชื่อถือได้ต่ำกว่าความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองในปัจจุบัน และนักศึกษาราย เปลี่ยนแปลงความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองในอดีตได้ง่ายกว่านักศึกษายุ่ง

15

Zahran A.S. Hamed, "The Self-Concept in the Psychological Guidance of Adolescent," The British Journal of Educational Psychology, XXXVII (June, 1967), 225 - 239.

16

G.H. Frank and D.S. Hiester, "Reliability of Self and Ideal Self-Concept," Journal of Counseling Psychology, IV(1967), 356-357.

2.2 การวิจัยภายในประเทศ

ท.ถ. 2511 ส่องศรี ศรีมุกดา¹⁷ ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของ เด็กวัยรุ่น ในกลุ่มตัวอย่าง 165 คน อายุระหว่าง 15 - 20 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนชาย โรงเรียนหญิง และโรงเรียนสหศึกษา เป็นนักเรียนชาย 80 คน หญิง 85 คน อยู่ในแผนกวิทยาศาสตร์ 87 คน และแผนกศิลปศาสตร์ 78 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ The Piers-Harris Children's Self - Concept Scale และแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยอาศัยหลักเกณฑ์ของ Jersild และ Strang ผลการวิจัยปรากฏว่า แผนกวิชาที่ศึกษาและประเภทของโรงเรียนไม่มีอิทธิพลต่อการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง และนักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในด้านร่างกาย ความสามารถทางกีฬาและการเล่น ทัศนคติทางสังคม และความเป็นจริงของตนเอง และไม่ชอบเกี่ยวกับบุคลิกภาพ ลักษณะนิสัย ความรู้สึกและอารมณ์ นอกจากนี้ผลปรากฏว่า ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของกลุ่มต่าง ๆ ยกเว้นกลุ่มนักเรียนหญิงจากโรงเรียนหญิง ซึ่งความสัมพันธ์นั้นเป็นไปทางลบสลับ ทั้งนี้หมายความว่า นักเรียนหญิงที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงจะคิดเกี่ยวกับตนเองไปทางลบไม่ดี

¹⁷ ส่องศรี ศรีมุกดา, "การศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองกับความสำเร็จทางการศึกษาของ เด็กวัยรุ่น " (วิทยานิพนธ์การศึกษาศรีมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511),

พ.ศ. 2512 วันเสาร์ อายุการ¹⁸ ศึกษาลักษณะและความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่แสดงออกถึงบุคลิกภาพ เก็บตัวหรือแสดงตัว กับการยอมรับตนเองและสัมฤทธิผลทางการ เรียน ของนักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียนรัฐบาล ในจังหวัดชลบุรี กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนวัยรุ่นอายุ 13-20 ปี ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 3 และ 5 โรงเรียนมัธยมสหศึกษารัฐบาล ในจังหวัดชลบุรีจำนวน 307 คน เป็นชาย 184 คน หญิง 123 คน เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วยแบบสอบถามจำนวน 100 ข้อ เพื่อตรวจสอบความถี่ตามเก็บตัวกับรายละเอียดของนักเรียน ลักษณะพฤติกรรมที่แสดงออกถึงบุคลิกภาพ เก็บตัวหรือแสดงตัว และการยอมรับตนเองของนักเรียน ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนวัยรุ่นชายและนักเรียนวัยรุ่นหญิง ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในลักษณะการยอมรับตนเอง ยกเว้นนักเรียนที่แสดงตัวมีการยอมรับตนเองสูงกว่าเด็กวัยรุ่นที่เก็บตัว

พ.ศ. 2512 วันพุธ เชกนเท¹⁹ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง "ตน" อย่างดีที่คิดว่าตนเป็น และ "ตน" อย่างที่คิดว่าอาจจะ เป็น ของเด็กวัยรุ่น อายุ 13-16 ปี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระโธมัส จำนวน 155 คน โดยการให้เด็กวัยรุ่นตอบแบบสำรวจตนเอง เมื่อประ เหมันค่า "ตน" อย่างดีที่คิดว่าตนเป็น "ตน" อย่างที่คิดว่าอาจจะ เป็น รวมทั้งสิ้น 98 ข้อ พร้อมทั้งให้เด็ก

¹⁸ วันเสาร์ อายุการ, "การศึกษาลักษณะและความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่แสดงออกถึงบุคลิกภาพ เก็บตัว หรือ แสดงตัว กับการยอมรับตนเองและสัมฤทธิผลทางการ เรียนของนักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดชลบุรี"

(วิทยานิพนธ์ปริญญาโทสาขามนุษยวิทยา, วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2512),

¹⁹ ชังอร เชกนเท, "การศึกษารความสัมพันธ์ระหว่าง "ตน" อย่างดีที่คิดว่าตนเป็น กับ "ตน" อย่างที่คิดว่าอาจจะ เป็น" (วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาการศึกษาสาขามนุษยวิทยา, วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2512),

คอมพิวเตอร์ เกี่ยวกับการวิจัยนี้ ผู้วิจัยสร้างตัวเองโดย
ศึกษาหลักเกณฑ์จาก Jersild, Siedman, Stricker, Ruja และบท
ผลสอนมีคุณค่าเกี่ยวกับกลไกการของ Mooney ผลการวิจัยปรากฏว่า การยอมรับ
รับตนเองของ เด็กวัยรุ่น มีความสัมพันธ์กับการ เที่ยงตรงของผู้ปกครองอย่างมีนัย
สำคัญ และสถานการณ์ทางสังคมของ เด็กวัยรุ่นมีความสัมพันธ์กับการ ใ้รับค่า-
แบบงหน้ามีนัยสำคัญ อย่างมีนัยสำคัญ

พ.ศ. 2512 พรรณีวา รุจิพร²⁰ ศึกษา เปรียบ เที่ยงความนึก เห็น
เกี่ยวกับตนเอง ของนิสิตที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนสูง และนิสิตที่มีสัมฤทธิ์ผล
ทางการ เรียนต่ำ โดยใ้กร่อบตัวอย่างที่ใ้เป็นนิสิตของคณะพาณิชยศาสตร์
และเศรษฐศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2512 จำนวน 120 คน เป็นนิสิตที่มีสัม-
ฤทธิ์ผลทางการ เรียนสูง 60 คน ชาย 5 คน หญิง 55 คน และเป็นนิสิต
ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนต่ำ 60 คน ชาย 18 คน หญิง 42 คน ชั้นปีที่ใ้เป็น
นิสิตที่เรียนวิชาประ ภาควิทยาการศาสตร์ 56 คน ชาย 18 คน หญิง 38 คนและ
เป็นนิสิตที่เรียนวิชาประ ภาควิทยาการศาสตร์ 64 คน ชาย 5 คน หญิง 59 คน
เครื่องมือใ้ใ้วัดความนึก เห็น เกี่ยวกับตนเอง คือ The Adjective Check
List เกณฑ์ใ้วัดความสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียน คือ คะแนนสอบใ้ใ้หลายปี
ของคณะเศรษฐศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2510 ผลการวิจัยปรากฏว่า ไม่ใ้
ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติใ้ใ้ใ้ความนึก เห็น เกี่ยวกับตนเอง ระหว่าง
นิสิตที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนสูงและนิสิตที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนต่ำใ้
ใ้ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติใ้ใ้ใ้ใ้เกี่ยวกับค่าเฉลี่ยผลรวมใ้ใ้ใ้
ระหว่างกลุ่มใ้เรียนวิชาประ ภาควิทยาการศาสตร์ และกลุ่มใ้เรียนวิชาประ ภาควิทยา

²⁰ พรรณีวา รุจิพร, "การใ้ศึกษา เปรียบ เที่ยงความนึก เห็น เกี่ยวกับตนเอง
ของนิสิตใ้ใ้ใ้ความสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนสูง และนิสิตใ้ใ้ใ้ความสัมฤทธิ์ผล
ทางการ เรียนต่ำ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาตรีมหาวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยพายัพ จุฬาลง
กรณ์มหาวิทยาลัย, 2512).

การคร่ำ พึ่งพิงกลุ่มเพื่อนใหม่ที่จะเป็นคู่แข่งหรือเป็น ใจดี หรือจะจริงใจใน การแก้ปัญหา และปรากฏว่ากลุ่มที่เรียนวิชาประ เภทจิตวิทยาศาสตร์ มีแนวโน้มนที่ จะมีลักษณะดังกล่าวมากกว่ากลุ่มที่ เรียนวิชาประ เภทอักษรศาสตร์ นอกจากนี้ ยังพบว่า ความวิตกกังวลเกี่ยวกับตนเอง 22 ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างนี้ ไม่ สามารถเป็น เครื่องมือที่ หรือ ทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนและการ เลือกเรียน วิชาประ เภทจิตวิทยาศาสตร์หรืออักษรศาสตร์ได้

บ.ศ. 2513 จูไรท์สกี เปรมีชเชอ²¹ ศึกษาเปรียบเทียบความวิตก เห็น เกี่ยวกับตนเองของ เด็กวัยรุ่นในสถานสง เเคราะห์ โดยใช้ตัวอย่างประชา ครที่ เป็น เด็กวัยรุ่นในสถานสง เเคราะห์ เด็กชายบ้านมซา เมฆและสถานสง เเคราะห์ เด็กหญิงบ้านราชวิถี จำนวน 236 คน เป็นชาย 91 คน หญิง 145 คน พัง นี้เป็น เด็กชายวัยรุ่นตอนต้น 45 คน เด็กชายวัยรุ่นตอนปลาย 46 คน เด็กหญิง วัยรุ่นตอนต้น 103 คน และ เด็กหญิงวัยรุ่นตอนปลาย 42 คน เครื่องมือที่ใช้ ในการวิจัย คือ แบบสอบถามความวิตก เห็น เกี่ยวกับตนเอง The Piers-Harros Children's Self-Concept Scale วิจัยวิเคราะห์โดยใช้ t-test ผลการวิจัยปรากฏว่า เด็กวัยรุ่นหญิงตอนต้น มีความวิตก เห็น เกี่ยวกับตนเองในสถานความสูงและความพอใจ อยู่ในระดับสูงกว่า เด็กหญิงวัย รุ่นตอนปลาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เด็กวัยรุ่นหญิงตอนปลาย มีความวิตก เห็น เกี่ยวกับตนเองในลักษณะที่ เกี่ยวกับพฤติกรรมอยู่ใน ระดับสูงกว่า เด็กวัยรุ่น ชายตอนปลายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เด็กวัยรุ่นหญิงมีความวิตก เห็น เกี่ยวกับ ตนเองในลักษณะที่ เกี่ยวกับความสูงและความพอใจอยู่ใน ระดับสูงกว่า เด็กวัยรุ่น ชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เด็กวัยรุ่นตอนต้นมีความวิตก เห็น ว่าตน เป็นคนมา นิยมมากกว่า เด็กวัยรุ่นตอนปลาย นอกจากนี้ ยังปรากฏว่า เด็กวัยรุ่นชาย

²¹ จูไรท์สกี เปรมีชเชอ, "การเปรียบเทียบความวิตก เห็น เกี่ยวกับ ตนเองของ เด็กวัยรุ่นในสถานสง เเคราะห์" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหิดล วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513).

ตลอดทั้งนี้ เด็กวัยรุ่นหลายคน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองในลักษณะต่าง ๆ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และ เด็กวัยรุ่นชายหลายคนก็ เด็กวัยรุ่นหญิงหลายคนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองในลักษณะต่าง ๆ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

พ.ศ. 2513 นิสิตปริญญาโทวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร²² ศึกษาลักษณะของบุคคลโดยสภาพสิ่งแวดล้อมทาง ซึ่งมีผลต่อการยอมรับตนเองและการยอมรับผู้อื่น โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร จำนวน 61 คน และกลุ่มนักโทษ จำนวน 56 คน เครื่องมือที่ใช้คือแบบสอบถาม Acceptance of Self and Others ของ Berger ผลการวิจัยปรากฏว่า นิสิตมีการยอมรับตนเองและผู้อื่นสูงกว่านักโทษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักโทษชายกับนักโทษหญิงมีการยอมรับตนเองและผู้อื่นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. การวิจัย เกี่ยวกับความวิตกกังวล

3.1 การวิจัยในต่างประเทศ

ค.ศ. 1940 Pitner และ Levy²³ วิจัยความกังวลของเด็กวัยรุ่นใน New York โดยใช้ตัวอย่างประชากร 540 คน ตอบคำถาม 53 ข้อ โดยพบว่าทั้ง เด็กชายและหญิงกังวลมากที่สุดเกี่ยวกับ เรื่องครอบครัว สถานการณ์ และสภาพทางโรงเรียน รองลงมา เป็นความกังวลเกี่ยวกับความมั่นคงของร่างกาย ปัญหาเศรษฐกิจ และ ปัญหาสุขภาพ

²² รายงานการวิจัยการยอมรับตนเองและผู้อื่น (นิพนธ์ : วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2513); หน้า 7-13.

²³ R. Pitner and J. Levy, "Worries of School Children," Journal of Genetic Psychology, LVI(1940), 67-76.

ก.ศ. 1950 Frazier และ Lisonbee²⁴ ศึกษากลุ่มเด็กชาย
 ที่รุกรานร่างกายของเด็กวัยรุ่น โดยให้ตัวอย่างประชากรจากนักเรียน ชั้น
 มัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 380 คน เป็นชาย 271 คน หญิง 309 คนพบว่า
 วัยรุ่นทั้งชายและหญิงมีความกังวลสูงในเรื่องสิ่ว รองลงมาสำหรับผู้ชาย คือ
 ไม่มีเกรง และสำหรับผู้หญิง คือ ฆ่าเป็นขี้ มีแผลเป็นหรือปาน

ก.ศ. 1951 Mandler และ Sarason²⁵ ศึกษาความหมายของความ
 กังวลใจกับการ เรียนรู้ ตัวอย่างประชากร เป็นนักศึกษาวิชาจิตวิทยา เมืองคน
 ของมหาวิทยาลัยเยอ จำนวน 154 คน การทดสอบครั้งแรกในกลุ่มตัวอย่าง
 ทำแบบทดสอบ Kohs Block Design หมายเลข 13 จำนวน 6 ข้อ พบว่า
 กลุ่มนักศึกษาที่มีความกังวลใจสูง (HA) (วัดจากแบบสอบถามความกังวลใจ
 เกี่ยวกับทัศนคติในการสอบ) ทำคะแนนเฉลี่ยในข้อสอบสูงกว่า และมีความ
 แตกต่างในกลุ่มมากกว่ากลุ่มที่มีความกังวลใจต่ำ (LA) ในการทำ Digit
 Symbol Test และข้อ กลุ่ม HA มีแนวโน้มของการทำ ดีกว่า และมีความ
 แตกต่างภายในกลุ่มน้อยกว่ากลุ่ม LA ต่อมาทำการทดสอบครั้งที่ 2
 พบว่า ในการทำ Kohs Block Design หมายเลข 16 จำนวน 6 ข้อ
 กลุ่ม LA ทำได้ดีกว่า HA และความแปรปรวนของกลุ่ม HA มีน้อยกว่ากลุ่ม
 LA ตามหลักการของการ เรียนรู้ คือว่า ความกังวลใจเป็นแรงผลักดันในกลุ่ม
 HA มีแนวโน้มที่จะมีการ เรียนรู้ดีกว่ากลุ่ม LA และการใช้คำสั่ง ที่ต่างกัน
 เช่น ชมเชยบางคน หรือตีเรียนบางคน ทำให้กลุ่ม LA มีความสามารถ

²⁴E.F. Frazier and L.H. Lisonbee, "Adolescent concern with Physique," School Review, XXXVIII(1950), 401.

²⁵G.Mandler and S.B. Sarason, "A Study of Anxiety and Learning," Journal of Abnormal and Social Psychology, XXXVII (1952), 166-173.

ในการเรียนรู้ขึ้น และทำให้กลุ่ม HA มีคะแนนการเรียนรู้ลดลงไป
 26
 ก.ค. 1955 Goodstein และคณะ²⁶ ศึกษาอิทธิพลของความวิตกกังวลที่มีต่อการเรียนรู้และการระลึก กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี
 เมืองคัมแดง Duke University และ University of North Carolina ทำแบบสอบถาม Manifest Anxiety Scale (MAS) คิดที่ได้คะแนน 19 ขึ้นไป เป็นกลุ่มที่มีความวิตกกังวลสูง (HA) 24 คน และคนที่ได้คะแนน 7 ลงมา เป็นกลุ่มที่มีความวิตกกังวลต่ำ (LA) 24 คน เป็นนักศึกษาชายและหญิงอย่างละเท่ากัน การทดลองเป็นงานที่ต้องปฏิบัติทีละคน คือให้ดูรูปทรงเรขาคณิต 9 รูป เริ่มจากรูปยากที่สุดถึงรูปที่ง่ายที่สุด แล้วให้วาดรูปนั้นจากความจำ ปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างในการเรียนรู้และการระลึกระหว่างนักศึกษารายและนักศึกษานหญิง การเรียนรู้และการระลึกของกลุ่ม HA จะน้อยกว่ากลุ่ม LA ในการจำรูปที่ยาก แต่ในการจำรูปที่ง่ายนั้น การเรียนรู้และการระลึกของกลุ่ม HA จะเหนือกว่ากลุ่ม LA

27
 ก.ค. 1956 Sarason²⁷ ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความกังวลใจกับการล้มเหลวในการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 90 คน เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี เมืองคัมแดงวิทยาลัยเคียบราทั้งหมด 530 คน ซึ่งจัดเป็นกลุ่มที่มีความกังวลใจสูง (HA) 45 คน โดยคนที่ได้คะแนน Taylor Anxiety Scale (TAS) ระหว่าง 27-14 และกลุ่มที่มีความกังวลใจต่ำ (LA) 45 คน โดยคนที่ได้คะแนน TAS ระหว่าง 2-8 กลุ่มตัวอย่างได้รับคำสั่งเหมือนกัน ให้จำคำไร้ความหมาย (Nonsense syllables) ของ

26

L.D. Goodstein and Others, "The Effect of Serial Position and Design Difficulty on Recall of the Bender-Gestal Test Design," Journal of Consulting Psychology, XIX(1955), 230-234.

27

I.G. Sarason, "The Effect of Anxiety and Two Kinds of Failure on Serial Learning," Journal of Psychology, XXV(1957), 383-391.

แบบทดสอบ A 15 ครั้ง หลังจากทำแบบทดสอบ A เสร็จแล้ว 3 นาที ผู้
 ทดสอบทำแบบทดสอบ Digit Cancellation Task อีกครั้งหนึ่ง แล้วผู้
 HA และ LA ถูกเป็น 3 กลุ่มย่อย คือ ก. กลุ่มเฉลียวในการทำแบบทดสอบ
 A ข. กลุ่มเฉลียวในการทำแบบทดสอบ Digit Cancellation Task
 และ ค. กลุ่มควบคุม ก่อนทำแบบทดสอบ B กลุ่ม ก. และ ข. ได้รับความ
 คิเตียมจากผลของว่า เมื่อเปรียบเทียบแล้ว กลุ่ม ก. และ ข.
 ทำคะแนนทดสอบ A ได้คะแนนค่าสูง และเป็นงานที่เร็วที่สุดที่เก็บได้ จาก
 นักศึกษามหาวิทยาลัย เพราะนักศึกษามีความสามารถปานกลางก็จะทำได้
 คิเตียมมาก ส่วนกลุ่ม ค. ผลของสมานา เรื่องกิจกรรมต่างๆ ไปลงมหาวิทยาลัย
 โดยใช้เวลาเท่ากับ 2 กลุ่มแรก แล้วด้วยว่าทุกคนลงทำแบบทดสอบ B
 30 ครั้ง ซึ่งเมื่อทำแล้ว ผลของกล่าวรวมกลุ่ม ก. และ ข. ว่า เขาทำ
 แบบทดสอบ B ได้ดีขึ้น เป็นที่น่าพอใจ ผลการทดลองปรากฏว่า ในกลุ่ม
 ก. ข. และ ค. กลุ่ม HA ทำได้ดีกว่ากลุ่ม LA ในกลุ่ม ก. และ ข.
 กลุ่ม HA มีความสามารถดี เหมือนกัน ในกลุ่ม ข. กลุ่ม LA มีความ
 สามารถแตกต่างกันบ้างมีนัยสำคัญกับกลุ่ม ก. แต่ไม่มีความแตกต่างอย่างมี
 นัยสำคัญกับกลุ่ม ข.

ค.ศ. 1959-1961 sigel²⁸ ศึกษาเรื่องแนวทางการคิด โดย
 ศึกษาระยะเวลาด้วยมักเริ่มขึ้นประมาณปี 2-3 พบว่า (1) นักเรียนที่มีความ
 ความกังวลสูง ใช้การคิดแบบวิเคราะห์ (Analytical Style) น้อยที่
 สุด ต่อมาอีก 1 ปี พวกนี้ใช้การคิดแบบวิเคราะห์เพิ่มมากกว่าที่ นักเรียน
 ทั้งที่มีความกังวลต่ำไปเพิ่ม (2) นักเรียนที่มีความวิตกกังวลสูง คิด
 แบบวิเคราะห์ นานกว่านักเรียนที่มีความวิตกกังวลต่ำ ต่อมาอีก 1 ปี
 พวกที่มีความวิตกกังวลต่ำ กลับใช้การคิดแบบวิเคราะห์เพิ่มช้ามากกว่าที่นักเรียน

28

I. K. Sigel, "Cognitive Style and Personality Dynamics",

Interim Progress Report (1959-1961).

ที่มีความวิตกกังวลสูงไว้เพิ่มเติม (3) นักเรียนที่มีความวิตกกังวลสูงมีความคง
เสถียรกว่าในการใช้การคิดแบบแยกประเภท (Categorical Style)
มากกว่านักเรียนที่มีความวิตกกังวลต่ำ (4) นักเรียนชายและนักเรียนหญิง
ที่มีความวิตกกังวลสูงใช้การคิดแบบโยงความสัมพันธ์ (Relational
Style) มากกว่าพวกที่มีความวิตกกังวลต่ำ แต่หีสัยความแตกต่าง ของ
การคิดแบบนี้ระหว่างนักเรียนชายที่มีความวิตกกังวลสูงกับค่ามีมากกว่า หีสัย
ความแตกต่างระหว่างนักเรียนหญิงที่มีความวิตกกังวลสูงกับค่า และ (5) นัก
เรียนชายที่มีความวิตกกังวลสูงใช้การคิดแบบโยงความสัมพันธ์น้อยที่สุด แต่นักเรียน
ชายและหญิงที่มีความวิตกกังวลสูงใช้การคิดแบบนี้ขอ ๆ กัน

29
ก.ศ. 1960 Hicks ศึกษาเกี่ยวกับความกังวลใจ และการ
เรียนรู เพื่อศึกษาผลการจำค่าไว้ความหมายของนักศึกษาที่มีความกังวลใจต่างกัน
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักศึกษาราย กำลัง เรียนวิชาจิตวิทยาเบื้องต้น แห่ง
Duke University จำนวน 24 คน ซึ่งผ่านการทำแบบทดสอบ Manifest
Anxiety Scale (MAS) ได้คะแนนสูงกว่า 21 จัดเป็นกลุ่มที่มีความกังวล-
ใจสูง (HA) และได้คะแนนต่ำกว่า 9 จัดเป็นกลุ่มที่มีความกังวลใจต่ำ
(LA) กลุ่มตัวอย่างต้องฝึกการจำค่าไว้ความหมายจากแบบฝึกหัดที่แจกให้ 6
ครั้ง จากนั้นจึงทดสอบ โดยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบจำค่าไว้ความ
หมายซ้ำกันหลายครั้ง จนกระทั่งกลุ่มตัวอย่างสามารถทำได้อย่างถูกต้องตาม
เกณฑ์ที่ตั้งไว้ 2 ครั้ง หรือทำแบบทดสอบนั้นอย่างมากที่สุด 25 ครั้ง ผลปรากฏ
กว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างกลุ่ม HA และ LA

29

L.E. Hicks, "Effects of Anxiety and Stress on Serial
Rote Learning" (Unpublished honors thesis, Duke University,
1960).

ค.ศ. 1961 Charles Van Buskirk³⁰ ทำการวิจัยเกี่ยวกับอิทธิพลของความวิตกกังวลที่มีต่อการทำงานประเภทที่ต้องใช้เหตุผลซับซ้อนในการแก้ปัญหา (Complex reasoning problem) โดยตั้งสมมุติฐานไว้ 2 ข้อคือ ก) เมื่องานเพิ่มระดับความซับซ้อนขึ้น ผลงานของกลุ่มที่มีระดับความวิตกกังวลสูงจะลดลงกว่าผลงานของกลุ่มที่มีระดับความวิตกกังวลต่ำ ข) เมื่องานเพิ่มระดับความซับซ้อนขึ้น ผลงานของกลุ่มที่ไคคะแนนทดสอบ Fear-of failure สูงจะลดลงมากกว่าผลงานของกลุ่มที่มีความวิตกกังวลต่ำ ผลการวิจัยไม่สนับสนุนสมมุติฐานที่ว่าเมื่องานเพิ่มระดับความซับซ้อนกลุ่มที่มีความวิตกกังวลสูงจะมีความยุ่งยากในการทำงาน (Inter-task interference) ขาดความเป็นระเบียบ (Disorganization) และมีการป้องกันตนเอง (Ego defensiveness) สูงมากขึ้น หากการเพิ่มระดับความซับซ้อนของงานจะทำให้เพียงเพิ่มจำนวนองค์ประกอบของปัญหาในงานนั้น ๆ และผลการวิจัยยังแสดงให้เห็นว่ากลุ่มความวิตกกังวลสูง มีความพยายามมากขึ้นที่จะทำงานให้ได้ดี เมื่องานเพิ่มระดับความซับซ้อนขึ้น ปรากฏใ้ผลการทดลองกระทำกันภายใต้ภาวะซึ่งไม่มีการกระทบกระเทือนต่อตัวผู้ถูกทดสอบที่รุนแรงเกินไปนัก

ค.ศ. 1965 Leo J. Laughlin³¹ และคณะได้ศึกษาความแตกต่างระหว่างเพศ กับความวิตกกังวล โดยใจระดับสติปัญญา และความสัมฤทธิ์ผลในการเรียนเป็นเกณฑ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรดที่ 4 - 8 ของโรงเรียนในเมืองแห่งหนึ่ง ซึ่งมีระดับเศรษฐกิจและสังคมปานกลาง เป็นนักเรียนชาย 2651 คน นักเรียนหญิง 2369 คน แบบสอบถามที่ใช้เป็น

³⁰ Charles Van Buskirk, "Performance on Complex Reasoning Tasks as in Function of Anxiety," Journal of Abnormal and Social Psychology (1961 - 1962), pp. 201 - 209.

³¹ Leo J. Laughlin and Others, "An Investigation of Sex Differences by Intelligence, Subject-Matter Area, Grade and Achievement Level on Three Anxiety Scale," Journal of Genetic Psychology, CVI (1965), pp. 207 - 215.

แบบสอบถามวัดระดับความกังวลใจ 3 ชุด คือ Children's Manifest Anxiety Scale (CMAS), Test anxiety Scale for Children (TASC) และ General Anxiety Scale for Children (GASC) ผลการศึกษาพบว่ามีความแตกต่างระหว่าง เพศที่มีความกังวลใจอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 มีความแตกต่างระหว่างเพศมากที่สุดในแบบสอบถาม GASC และ มีความต่างระหว่าง เพศน้อยที่สุดในแบบสอบถาม TASC นักเรียนหญิงมีความกังวลใจสูงกว่าชาย และมีความแตกต่างระหว่าง เพศ เกิดขึ้นอย่างมีนัยสำคัญมากที่สุดในกลุ่มนักเรียนที่มี I.Q. ระหว่าง 95-104 และ 105-114 กลุ่มนักเรียนที่มีสติปัญญาปานกลางและกลุ่มนักเรียนเกรดที่ 5 ความแตกต่างระหว่าง เพศ เกิดขึ้นน้อยที่สุดในกลุ่มนักเรียนที่มี I.Q. สูงกว่า 125 กลุ่มนักเรียนที่มีสติปัญญาสูงและกลุ่มนักเรียน เกรดที่ 8

3.2 การวิจัยภายในประเทศ

ในปี พ.ศ. 2506 อมร แชนเดอ³² ได้ศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของความกังวลที่มีต่อผลงานของนักเรียน มีความมุ่งหมายที่จะ เปรียบ ได้กับความเร็วเฉลี่ยในการฝึกซ้ำตัวเขียนภาษาไทยที่กำหนดยุติ โดยเปรียบเทียบระหว่างเด็กที่มีความกังวลสูงกับ เด็กที่มีความกังวลต่ำ ด้วยการใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับความกังวล แบบสอบถามแบ่ง เป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 เกิดแปลงมาจาก TASC ส่วนที่ 2 เกิดแปลงมาจาก GASC แต่ละส่วนมี 20 ข้อ และมีแบบทดสอบจับคู่จอตวย 10 ข้อ ปรากฏว่าได้ใช้ เป็นเด็กเรียนชาย ชั้น 12-14 ปี จำนวน 650 คน จากโรงเรียนราษฎร์ที่เปิดสอนรับ ประถม ปีที่ 7 ตามว่าแตกต่างกันในระชนกษและตามบุรีรวม 12 อำเภอ ผลการวิจัย

³² อมร แชนเดอ "อิทธิพลของความกังวลที่มีต่อผลงานของนักเรียน" (วิทยานิพนธ์ปริญญาตรีศึกษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2506).

ปรากฏว่าเมื่อจำความได้แล้ว ๒๘ ถึงสิบสองของเวลาทั้งวลโยใช้ในการทำงาน
ง่าย ๆ ของกลุ่มมีความกังวลสูง กลุ่มที่มีความกังวลต่ำกว่าก็เลยยังมีนิสัยสำคัญ

ในปี พ.ศ. 2508 จีราญ โสคิธวง³³ ได้สำรวจความกังวล
ของ เด็กวัยรุ่นในเขตจังหวัดระยอง เพื่อศึกษาความกังวลและความสัมพันธ์
สัมพันธ์ระหว่างความกังวลกับการสอบของ เด็กวัยรุ่นในจังหวัดระยอง กลุ่ม
ตัวอย่างคือ นักเรียนชายหญิงที่กำลังศึกษาในโรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรมวิศา
นัญศึกษา 2 แห่ง ในจังหวัดระยอง ปีการศึกษา 2507 จำนวน 1๑5 คน
ชาย 11๑ คน หญิง ๑๒ คน โรงเรียนสอนตามสี่เกี่ยวกับความกังวลที่คัดกรอง
มาจากข้อสอบวัดระดับความกังวลของ Seymour B. Sarason และแบบ
สอบถามซึ่ง เป็นผลการวิจัยของนักจิตวิทยาบางท่าน MMU Check-List ที่
มี 176 ข้อ ผลปรากฏว่า (1) เด็กวัยรุ่นหญิงมีความกังวลสูงกว่าเด็ก วัย
รุ่นชาย (2) เกี่ยวกับการ เรียน เด็กวัยรุ่นที่กังวลที่สุด เรื่องต้องไปสอบ
เรียน เรียนไม่ทัน เรียน ไปโรงเรียนสาย การให้การขานถาม เด็กผู้หญิง
กังวลมากกว่า เด็กผู้ชายในเรื่องการ เพื่อนนั้นคนแปลกหน้ามี (3) เกี่ยวกับการ
สอบ เด็กวัยรุ่นที่กังวลที่สุด เรื่องจะสอบแข่งขัน เขา เรียนอยู่ในระดับสูงจน
กลัวสอบไม่ได้อีกอย่างเพื่อนแปลกหน้า กลัวใครจะเหน็ดเหนื่อย ใจหายใจ เวลา
ที่สอบได้ไม่ดีแล้วของ เขาจะเหน็ดเหนื่อย (4) ในสถานการณ์ เรียน การ
สอบ เด็กวัยรุ่นหวังว่าจะสอบใครจะเหน็ดเหนื่อย และจะ เป็นเหตุมาถ้าสอบได้ไม่
ดี เด็กชายหวังว่าจะใครจะเหน็ดเหนื่อย เด็กผู้หญิง แต่เด็กผู้หญิง เป็นเหตุ
เมื่อใครจะเหน็ดเหนื่อยแล้วกลัวสอบตกมากกว่าชาย (๕) ในค่ายกรลบกลัวกลัว
มีความร่ำรวยใจหายมากที่สุด แล้วการทะเลาะและขบถร้ายของพ่อแม่ และ
เด็กผู้หญิงกังวลเรื่องกลัวว่าพ่อแม่ใจหายใจเวลาไปสอบกำหนดหน้า (๖) ในด้าน
การคบเพื่อน เด็กวัยรุ่นจะกังวลมากที่สุด เมื่อ เพื่อนมีความทุกข์ กลัวว่า

³³ จีราญ โสคิธวง "การสำรวจความกังวลของ เด็กวัยรุ่นในจังหวัด
ระยอง" (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2508.)

ถ้าเขากลวงลงจะทำให้เข็มนาฬิกาเดินไปอย่างใจ ก็กังวลว่า เข็มนาฬิกาจะเดินเร็วเกินไป หรือช้าเกินไป ก็กังวลไม่มีเพื่อน กลัวจะถูกเพื่อนหลอก กลัวจะถูกหัวโจกขูดรีดเอาเข็มนาฬิกา และกลัวขอยกกว่าเพื่อนคนอื่น ๆ (7) ในด้านศาสนา ขี้รับสอนคนถึงวอ น้อยมาก ที่กังวลคือใจมีโอกาสทำบุญ หรือร่วมพิธีทางศาสนา ก็กังวลไม่แน่ใจว่าหลักศาสนาจะ เป็นสิ่งดีหรือดีใจหรือไม่ (8) ในด้านการ เจ้าสังคม เด็กขี้รับกลัวว่าจะทำอะไรกระทบความรู้สึกของผู้อื่นกลัวต้องเสียหน้าคนมากมาย ก็กังวล เมื่อต้องไปพบคนแปลกหน้า กลัวคนขี้รับหัวเราะ เบาะ เบาะคำผิดความหมาย สังคม ข้างตัวไม่ถูกใจในสถานการณ์ เด็กขี้รับกังวลมากกว่าเด็กหญิง ใน เรื่องกลัวคนยกมือ เหนาะกับโอกาสและไม่รัก เข็มขี้รับ กลัวไม่เด่นและ ไม่กว้างขวางในสังคม (9) เรื่อง เงิน ก็กังวลว่าในอนาคตจะไม่มีเงินพอ ขน ขี้รับที่คนมอง เข็มขี้รับ (เด็กชายกังวลมากกว่าเด็กหญิงในเรื่องนี้) เกิด ญูงถึงกังวลมาก เมื่อจะขอ เงินพ่อแม่ กลัวไม่มีเงินในอนาคต และ กลัวไม่มี เงินเลี้ยงครอบครัวในอนาคต (10) ในด้านเพื่อนทางเพศ ก็กังวลที่สุด เวลาคุยกับเพื่อนทางเพศ กลัวถูกริขานมาขานไปไม่มีอารมณ์เพศตรงข้าม กลัว เพื่อนทางเพศที่ตนเองไม่ชอบคน กลัวว่าความลับรั่วกับเพื่อนทางเพศในชั้น ๑๑) ในด้านสุขภาพ กลัวสุขภาพไม่ดี กลัวติดโรคร้ายที่สังคมรังเกียจ และกังวลเวลาไปหาหมอและการมีโรคประจำตัว (12) ในด้าน อารมณ์ คิดเสียใจใจใจว่าจะทำอะไร กลัวไม่ไ้งานที่ตนชอบและตกได้ กลัว ใ้งานที่ไม่ก้าวหน้าจะได้เงินน้อย (13) ความกังวลต่างๆ ไปทั้ง เด็กชาย และเด็กหญิง ถึงมากที่สุดคือ เมื่อรู้ข่าวร้ายของครอบครัว กลัวถูกตำหนิใน สิ่งที่ไม่ได้ทำ ก็กังวลไม่รู้ว่าจะถ่มถักถึงคนอย่างไร เด็กหญิงถึงกังวลมากกว่า เด็กชาย เมื่อฝันร้าย (14) ในด้านรูปร่างหน้าตา ก็กังวลเรื่องผิว กลัว ผอมไป อ้วนไป เกียไป ไม่มีกล้ามเนื้อ รูปร่างไม่สมส่วน หน้ามัน ยิ้มไม่ เรียบ และผมเป็นรังแค (15) คำศัพท์ประสิดรแห่งสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความกังวล เรื่องการ เรียบน การชอบ ถิ่นละแนบผอมกลางปีสองตัวอย่าง ประชากรวัยรุ่นหญิง คือ 0.51 มีนัยสำคัญที่ 1% ส่วนวัยรุ่นชาย คือ 0.16

ซึ่งไม่มีผลสำคัญเลยตั้งแต่ 1% และ 5% (16) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความกังวลเรื่องตัวไป กับคะแนนทดสอบกลางปีของตัวไปทางประชากรวัยรุ่นหญิงคือ 0.35 มีผลสำคัญที่ 1% ส่วนวัยรุ่นชาย คือ -0.10 ซึ่งไม่มีผลสำคัญเลยทั้งที่ระดับ 1% และ 5%

ในปี พ.ศ. 2509 จรรยา ชัยธาดา³⁴ ได้ศึกษาเกี่ยวกับความกังวลใจของวัยรุ่นที่มีผลการสอบ รองนักเริ่มขยายหญิงวัยมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย และ โรงเรียนสตรีศรีอยุธยา จำนวน 293 คน ชาย 143 คน หญิง 150 คน ได้เพิ่มสอบตามแบบ Check-List ซึ่งแปล เรียบเรียง และดัดแปลงมาจาก Test Anxiety Scale for Children ของ Seymour B. Sarason มีค่าความ 30 ข้อ ผลปรากฏว่า (1) เด็กวัยรุ่นกังวลมากที่สุดว่าจะทำข้อสอบใจคือเสียงใจ เมื่อสอบแล้ว รองลงมาคือกังวลเรื่องผลการสอบ เกือบครึ่งในปลายปี (2) วัยรุ่นหญิงมีความกังวลต่อการสอบมากกว่า เด็กชาย (3) เด็กวัยรุ่นชายและหญิงมีความกังวลต่างกันที่จุดเมื่อครูจะลดข้อความรู้ คือ เด็กชายกังวลกว่า เด็กหญิง และกังวลต่างกัน รองลงมา ในลักษณะความกังวลตัวว่า เมื่อครูกำลังสอน จะสติปัญญาหายไป เด็กหญิงจะกังวลว่ากลัวเขาใจที่ครูสอนใจดีกว่าตนเองมากกว่า เด็กชาย (4) ทั้ง 2 ประเภทความวิตกกังวลต่างกันมากที่สุดในเรื่องที่ว่า ถ้าป่วยและขาดเรียน จะกลับไม่เรียนไม่ทันเพื่อน กล้ามเนื้อรองลงมาในเรื่องที่ว่า ขณะกำลังสอบนึกถึงว่าตนกำลังทำไม่ได้ (5) วัยรุ่นหญิงกังวลที่สุดว่าสอบแล้วทำใจได้แค่ไหน และกังวลเกี่ยวกับการ เกือบครึ่งในปลายปี เห็นด้วยกับหญิง เห็นด้วยกับชาย (6) วัยรุ่นชายกังวลมากที่สุดว่าขณะกำลังสอบใจกลับบางอย่างได้เลขผิดก่อนสอบ และกังวลรองลงมาในเรื่องการ เห็นแก่ในปลายปี (7) ทั้งวัยรุ่น

³⁴ จรรยา ชัยธาดา, "การศึกษาระดับความกังวลใจของ เด็กวัยรุ่นที่มีผลการสอบ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศิลป, ภาควิชาสตรี, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2509);

ตามแนวปฏิบัตินี้ถึงความถี่ เป็นขั้นบันไดจากสูงถึงต่ำ และเรียงลำดับจากน้อยไป
 เป็นไปของ เพื่อสรุปผลที่จะพบต่อความรู้อัน

ในปี พ.ศ. 2513 ³⁵ กุศลทิน ธรรมะเนนตย โภคศึกษา เปรียญ
 เล่มบการ เปรียญรองนัก เปรียญที่มีความกังวลใจสูงกับนัก เปรียญที่มีความกังวลใจ
 ต่ำ เพื่อศึกษาว่าตัวแปรอิสระบางประการโดยกลความแตกต่างระหว่าง เขต
 ชั้นเรียน อายุ การให้กำลังใจแบบชมเชยและตีเคียม จะมีผลต่อการ เปรียญ
 รองนัก เปรียญ 2 กลุ่มที่หรือไม่ กลุ่มตัวอย่างประชากร คือ นัก เปรียญชั้น
 ชั้นประถมศึกษาต้น โรงเรียนรัฐบาลแห่งหนึ่ง ในจังหวัดพระนคร จำนวน
 180 คน อายุระหว่าง 13-16 ปี ใช้แบบสอบถามที่แปลและดัดแปลงมาจาก
 Test Anxiety Scale for Children ³⁶ ผู้ที่เลือกคะแนน 20 หรือสูงกว่า
 จัดเป็นกลุ่มนัก เปรียญที่มีความกังวลใจสูง ผู้ที่เลือกคะแนน 12 หรือต่ำกว่า จัด
 เป็นกลุ่มนัก เปรียญที่มีความกังวลใจต่ำ ผลปรากฏว่า (1) นัก เปรียญที่มีความ
 กังวลใจต่ำมีการ เปรียญที่มีความกังวลใจสูง ในการทำแบบทดสอบ
 สอบการ เปรียญชั้น 2 ชุด ระดับความกังวลใจมีผลทำให้เกิดความแตกต่าง
 ของ Mean Scores อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ในการทำแบบทดสอบ
 การ เปรียญชุด ก. และระดับความกังวลใจมีผลทำให้เกิดความแตกต่างของ
 Mean Scores อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .10 และ Slope Scores มีนัย
 สำคัญที่ระดับ .01 ในการทำแบบทดสอบการ เปรียญชุด ข. (2) ความ
 แตกต่างระหว่าง เขต ชั้นเรียน อายุ และกำลังใจ มีผลต่อความ
 แตกต่างในการ เปรียญอย่างมีนัยสำคัญระหว่างกลุ่มนัก เปรียญที่มีความกังวลใจ
 สูงกับกลุ่มนัก เปรียญที่มีความกังวลใจต่ำ

³⁵ กุศลทิน ธรรมะเนนตย, "การศึกษา เปรียญ เล่มบการ เปรียญของ
 นัก เปรียญที่มีความกังวลใจสูงกับนัก เปรียญที่มีความกังวลใจต่ำ" (วิทยานิพนธ์
 ระดับปริญญาโทมหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513).

4. การวิจัยเกี่ยวกับภาวะ เก็บตัวและการแสดงออก

4.1 การวิจัยในต่างประเทศ

ค.ศ. 1964 Child³⁶ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเก็บตัว-การแสดงออก กับที่เป็นโรคประสาท (Neuroticism) ด้วยการทำข้อสอบในโรงเรียน กลุ่มตัวอย่าง เป็น เด็กจากโรงเรียนมัธยมประถมศึกษา ในเมือง จำนวน 137 คน และ เด็กในโรงเรียนรัฐบาล จำนวน 40 คน I.Q. สูงจากผลการสอบข้อสอบนี้ และให้กรประมาณค่า เกี่ยวกับการเก็บตัวหรือการแสดงออก ผลการวิจัยปรากฏว่า กลุ่มแสดงออก คนที่เป็นโรคประสาท และ I.Q. ไม่สัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนการเก็บตัวและความสามารถในการสอบไล่ทดสอบสัมพันธ์เป็นบวก

ค.ศ. 1964 Hallworth³⁷ ได้ศึกษาถึงลักษณะบุคลิกภาพของเด็กวัยรุ่นโดยให้ครูประจำชั้นในโรงเรียนมัธยมประถมศึกษาถึงกลุ่ม เป็น ผู้ประมาณค่า เด็กนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีอายุ 14 ปี ตามรายการลักษณะบุคลิกภาพ 14 อย่าง สำหรับส่วนประกอบทางด้านการเข้าสังคมหรือการแสดงออก ลักษณะที่เด็กมีเป็นอันลับก็คือ ความกลองแกล้ว อันค้ำฟ้า ก็ครอบคลุมกับคนอื่น อันค้ำฟ้าถือมีความมั่นใจ และอันค้ำฟ้าสุดท้าย ถือมีกันรู้จักมาก

36

Dennis Child, "The Relationships between Introversion Extroversion, Neuroticism and Performance in School Examination," The British Journal of Educational Psychology, XXIX (June, 1964), 187-195.

37

H.J. Hallworth, "Personality Ratings of Adolescents: A Study In A comprehensive School," The British Journal of Educational Psychology, XXXIV (June, 1964) 171-177.

ค.ศ. 1966 Ridding³⁸ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง บุคลิกภาพกับสัมฤทธิ์-
ผลในวิชาภาษาอังกฤษและเลขคณิต กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชายและหญิง จำนวน
600 คน ซึ่งมีอายุตั้งแต่ 12 ปีขึ้นไป ผลการวิจัยปรากฏว่า ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่าง
ความมั่นคงทางอารมณ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน แต่ลักษณะที่ชอบแสดงออกมีความสัมพันธ์
อย่างสูงกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน และลักษณะที่ชอบเก็บตัวมีความสัมพันธ์ต่ำกับสัมฤทธิ์ผล
ทางการเรียน นอกจากนี้ยังพบว่าเด็กที่ชอบแสดงออกมักจะเรียนอ่อนในวิชาเลขคณิต
และเด็กหญิงมีลักษณะชอบแสดงออกมากกว่าเด็กชาย

ค.ศ. 1967 Steiner³⁹ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับสัมฤทธิ์ผล
การแสดงผลงานกับการรับรู้ โดยตั้งสมมติฐานไว้ 5 ประการ คือ คนเก็บตัวจะมีความ
รู้สึกไวกว่าคนแสดงออก คนเก็บตัวมีระดับของการฟังต่ำกว่ากลุ่มแสดงออก คนแสดง
ออกมักจะรับภาพลวงตา (illusion) จากภาพลวงตาของรูปลิ่มเหลี่ยมที่หมุนรอบแกนได้
ดีกว่า และคนเก็บตัวจะรับรู้ลักษณะความเป็นจริงได้มากกว่า คนเก็บตัวจะรับภาพลวง
ตาได้มากกว่าพวกแสดงออก ภาพลวงตานั้นเป็นภาพลวงตาที่มีลักษณะเป็นรูปลิ่มเหลี่ยมที่
แกว่งไปมาแบบลูกตุ้มนาฬิกา ค่าตอบของคนแสดงออกในเรื่องระดับของความรู้สึก และ
ระดับของการฟังจะมีความแปรปรวนมากกว่า กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็น
นักเรียนวิทยาลัย จำนวน 52 คน ที่เลือกจากจำนวนนักเรียนทั้งหมด 620 คน โดยอาศัย
คะแนนจากการวิเคราะห์ extraversion scale ของ MMPI และจาก E. scale ใน

---

³⁸L.W.Ridding, "An Investigation of Personality Measures Associated with Over and Under Achievement in English and Arithmetics," The British Journal of Educational Psychology, XXXVII (November, 1966) 397-398.

³⁹Phyllis K. Steiner, "Differentiation of Extroverts and Introverts on the Basis of Perceptual Tasks," Dissertation Abstract (1967).

แบบทดสอบ Mandsley Personality Inventory ของ Eysenck กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ ประกอบด้วยคนเก็บตัว 26 คน (ชาย 13 คน หญิง 13 คน) และคนแสดงออก 26 คน (ชาย 13 คน หญิง 13 คน) ผลการวิจัยไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้โดยแม่แคชเชอร์เดียว จึงสรุปได้ว่านักเรียนวิทยาลัยที่เป็นคนปกติไม่สามารถจะถูกแยกแยะงานการรับรู้ (perceptual tasks) ตามทฤษฎีของ Eysenck ได้ Eysenck ได้เสนอว่าคนที่เก็บตัว กับคนที่แสดงออกนั้น มีการรับรู้ทางระบบประสาท (sensitivity) แตกต่างกัน

4.1 การวิจัยในประเทศ

พ.ศ. 2510 นางสมทรง สุวรรณเลิศ นางสาวละเอียด ชูประยูร นางสาวสุนณา ศิริสวัสดิ์ และ นางสาววิภา ปิฎกานนท์⁴⁰ ได้ศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพของคนไทยในวัฒนธรรมไทย และ วัฒนธรรมตะวันตกว่าจะมีความแตกต่างกันมากน้อยเพียงไร เกี่ยวกับ ความ Extraversion - Introversion และ Neuroticism - Stability กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง 3 นักเรียนฝึกหัดครู และ นักศึกษาแพทย์ กลุ่มละ 300 คน เป็นชาย 150 คน หญิง 150 คน ในกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง 3 และ นักเรียนฝึกหัดครู ส่วนกลุ่มนักศึกษาแพทย์ เป็นชาย 185 คน หญิง 115 คน ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างคอมพิวเตอร์แบบทดสอบ ผลการวิจัยปรากฏว่า จากการเปรียบเทียบระหว่างผลที่ได้จาก คนไทยทั้ง 3 กลุ่มกับมาตรฐาน (norm) ของกลุ่มชาวอเมริกัน และ ชาวอังกฤษที่ H.J. Eysenck ได้ทำไว้ พบว่ากลุ่มตัวอย่างของคนไทยได้คะแนนต่ำกว่ากลุ่มนักศึกษาชาวอเมริกัน แต่ใกล้เคียงกับมาตรฐาน (norm) ของกลุ่มชาวอังกฤษในด้าน Extraversion Scale แต่ในด้าน Neuroticism Scale คะแนนของคนไทยสูงกว่าทั้งกลุ่มชาวอเมริกัน และ ชาวอังกฤษ

40

สมทรง สุวรรณเลิศ, ละเอียด ชูประยูร, สุนณา ศิริสวัสดิ์, และ วิภา ปิฎกานนท์, รายงานการศึกษาเรื่องการทดสอบ The Mandsley Personality Inventory (MPI) ในนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา และ มหาวิทยาลัย (2510).

พ.ศ. 2512 วันเพ็ญ อายุการ⁴¹ ศึกษาลักษณะและความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่แสดงออกถึงบุคลิกภาพ เก็บตัวหรือแสดงตัวกับการยอมรับตนเองและสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนของนักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียนรัฐมาอในจังหวัดนครบุรี กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนวัยรุ่นอายุ 13-20 ปีในชั้น ม.ศ. 1, 3 และ 5 ปีการศึกษา 2511 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาล ในจังหวัดนครบุรี 3 แห่ง จำนวน 307 คน เป็นชาย 184 คน หญิง 123 คน เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วยแบบสอบถามจำนวน 190 ข้อ เป็นข้อความที่ถามเกี่ยวกับรายละเอียดของนักเรียน ลักษณะพฤติกรรมที่แสดงออก หมายถึงบุคลิกภาพ เก็บตัวหรือแสดงออกและการยอมรับตนเองของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนวัยรุ่นชายมีลักษณะแสดงตัวมากกว่านักเรียนวัยรุ่นหญิง นักเรียนวัยรุ่นตอนปลาย (คืออายุ 17-21 ปี) มีลักษณะแสดงตัวมากกว่านักเรียนวัยรุ่นตอนต้น นักเรียนที่มีลักษณะแสดงตัวมีการยอมรับตนเองสูงกว่านักเรียนเก็บตัว ลักษณะที่นักเรียนเก็บตัวมีน้อยคือ ความมีไหวพริบ ความจำ ความเก่ง และความอดทน เช่นเดียวกับนักเรียนแสดงออกที่มีความอดทน ความเก่ง เป็นลักษณะที่มีน้อย นอกนั้น เป็นลักษณะที่มีปานกลาง นักเรียนที่ชอบแสดงตัวและเก็บตัว มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนไม่แตกต่างกัน

5. การวิจัยเกี่ยวกับความถ่วงถ่วง

5.1 การวิจัยในต่างประเทศ

ค.ศ. 1965 Lucas กับ Horrocks⁴² ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความถ่วงถ่วงของ เด็กวัยรุ่น โดยสร้างแบบสอบถามเพื่อสืบค้นประเภทหนึ่ง

⁴¹ วันเพ็ญ อายุการ, เรื่อง เก็บ

⁴²

Karl C. Garrison, Psychology of Adolescence (6th ed. New Jersey: Prentice - Hall, Inc., 1965), pp.218-219.

ความต้องการซึ่งประกอบด้วยชวาระของ ๑๐ ข้อ แล้วนำมาวัดกับเด็กวัยรุ่น อายุ 12 ปี ถึง 18 ปี จำนวน 725 คน การให้คะแนนให้ตามประเภท แห่งความต้องการที่เขากำหนดไว้ 12 ประเภท จากการวิเคราะห์องค์ ประกอบ (factor analysis) มีความต้องการ 5 ประเภท ปรากฏ ด้จัดออกมาเป็นกลุ่มอิสระ (independent cluster) กลุ่มความต้องการ เหล่านี้ได้แก่ การรับรอง-การยอมรับ (recognition - acceptance) ความสนใจและความรักในเพศตรงข้าม (heterosexual affection and attention) วิสภพหรือการมีอำนาจในเรื่องที่เกี่ยวกับผู้ใหญ่ (independence-dominance with regard to adults) การปฏิบัติตาม ความคาดหวังของผู้ใหญ่ (conformity to adult expectation) และ สัมฤทธิ์ผลทางการเรียน (academic achievement) ซึ่งต้องการได้ รับความสนใจจากบุคคลที่เขานิยมทั้งในกลุ่มเพื่อนและกลุ่มผู้ใหญ่ ความ ต้องการความรักและความสนใจในเพศตรงข้ามปรากฏในเด็กวัยรุ่น และมีความ เกี่ยวข้องของอย่างสำคัญกับการ ปรับตัวส่วนบุคคลและทางสังคมของ เด็กวัยรุ่น ความต้องการมีอิสรภาพและมีอำนาจที่ปรากฏในเด็กวัยรุ่น เป็นแหล่งของ ความขัดแย้งระหว่าง เด็กวัยรุ่นกับพ่อแม่หรือผู้ใหญ่อื่น ๆ

ค.ศ. 1957 Edwards ผู้สร้างแบบสำรวจความต้องการ Edwards Personal Preference Schedule (EPPS) ได้ศึกษาความต้องการ ของนักศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นความต้องการของบุคคลทั่วไป ในการ เก็บ รวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ได้รับความร่วมมือจากนักจิตวิทยาหลายคน กลุ่มตัว อย่าง เป็นนักศึกษาในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยหลายแห่งในสหรัฐอเมริกา มี

จำนวนทั้งสิ้น 1509 คน เป็นชาย 760 คน และหญิง 789 คน ส่วนบุคคล
ทั่วไปที่ไม่ใช่ นักศึกษามีจำนวนทั้งสิ้น 8863 คน เป็นชาย 8031 คนและหญิง
4932 คน ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างแบบสำรวจ EPPS ผลการวิจัย
ปรากฏว่า นักศึกษาชายและหญิงมีความต้องการต่างกัน นักศึกษาชายมีความ
ต้องการมากกว่านักศึกษาหญิงในด้านความสัมฤทธิ์ผล สิ่งตนเอง มีอำนาจ
เหนือผู้อื่น คนเพื่อนต่างเพศ และมีความต้องการการก้าวร้าว แต่มีความตอง
การน้อยกว่านักศึกษาหญิงในด้านความต้องการบอกของผู้อื่น ผลไม้ครีกกับผู้อื่น
เข้าใจตนเองและผู้อื่น ขอความช่วยเหลือ ยอมรับโทษ ในความช่วยเหลือ
ตลอดจนความต้องการ เปลี่ยนแปลง ส่วนบุคคลทั่วไปนั้น ผู้ชายมีความตอง
การมากกว่าผู้หญิงในด้านความต้องการมีสัมฤทธิ์ผล การแสดงออก สิ่งตน
เอง มีอำนาจเหนือผู้อื่น มีความอดทน คนเพื่อนต่างเพศ และมีความตอง
การการก้าวร้าว แต่หญิงมีความตองการมากกว่าชายในด้านความต้องการ
บอกของผู้อื่น ความเป็นระเบียบ ผลไม้ครีกกับผู้อื่น เข้าใจตนเองและผู้อื่น
ขอความช่วยเหลือ ยอมรับโทษ ในความช่วยเหลือและความตองการ เปลี่ยน
แปลง

ค.ศ. 1957 Gebhart กับ Heyt⁴⁴ ได้ศึกษาความต้องการ
ของนักศึกษารับปีหนึ่งแห่งคณะวิศวกรรมศาสตร์และสถาปัตยกรรมศาสตร์จำ
นวน 430 คน และนักศึกษาจากคณะอักษรศาสตร์และวิทยาศาสตร์ จำนวน
310 คน ที่กำลังศึกษาอยู่ในวิทยาลัยแคนซัส ในปี ค.ศ. 1956-1957 โดย
ให้นักศึกษาตอบแบบทดสอบสัมฤทธิ์ผล แล้วผู้วิจัยแบ่งนักศึกษาแต่ละคณะ เป็น
กลุ่ม 3 กลุ่มตามระดับคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบ คือผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

44

Cary G. Gebhart and Donald P. Heyt, "Personality
Needs of Under and Overachieving Freshmen," Journal of Applied
Psychology, XLII (April, 1958), 125-128.

0.7 ถือว่าเป็นกลุ่มสัมฤทธิ์ผลต่ำ ผู้ที่ไคอะแนนสูงกว่า 1.3 ถือว่าเป็นกลุ่มสัมฤทธิ์ผลสูง และผู้ที่ไคอะแนนระหว่าง 0.7 ถึง 1.3 ถือว่าเป็นกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลปานกลาง ในแต่ละกลุ่มยังแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือประเภทที่ไคอะแนนสอบไล่ปลายภาคการศึกษารวมสูงกว่าคะแนนสัมฤทธิ์ผล ถือว่าเป็นกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลสูงกว่าที่เป็นจริง (Overachievement) และประเภทที่ไคอะแนนสอบไล่ต่ำกว่าคะแนนสัมฤทธิ์ผลถือเป็นกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลต่ำกว่าที่เป็นจริง (Underachievement) แล้วให้นักศึกษาทั้ง 12 กลุ่มนี้ ตอบแบบสำรวจ EPPS ผลการวิจัยปรากฏว่า นักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลสูงกว่าที่เป็นจริง มีความต้องการมากกว่านักศึกษามีสัมฤทธิ์ผลต่ำกว่าที่เป็นจริง ในด้านความต้องการสัมฤทธิ์ผลความเป็นระเบียบ เข้าใจตนเองและผู้อื่น และพึ่งตนเอง แต่มีความต้องการน้อยกว่าในด้านความต้องการช่วยเหลือผู้อื่น นอกกรอบกับผู้อื่น และความต้องการเปลี่ยนแปลง ส่วนนักศึกษามีสัมฤทธิ์ผลสูงมีความต้องการมากกว่านักศึกษามีสัมฤทธิ์ผลต่ำในด้านความต้องการสัมฤทธิ์ผล แสดงออก ถึงตนเอง และมีอำนาจเหนือผู้อื่น แต่ขอความช่วยเหลือน้อยกว่าในด้านความต้องการยกย่องผู้อื่น ความเป็นระเบียบ ยอมรับโทษ และช่วยเหลือผู้อื่น นอกจากนี้ นักศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์และสถาปัตยกรรมศาสตร์ มีความต้องการมากกว่านักศึกษาจากคณะอักษรศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ในด้านความต้องการออกพบ แต่ขอความช่วยเหลือน้อยกว่าในด้านความต้องการมีอำนาจเหนือผู้อื่น

ในปี ค.ศ. 1959 Krug⁴⁵ ได้วิจัยคล้ายกับการวิจัยของ Heyt กับ Gebhart โดยเปรียบเทียบความต้องการของนักศึกษามีสัมฤทธิ์ผลสูงกว่าที่เป็นจริงกับความต้องการของนักศึกษามีสัมฤทธิ์ผลต่ำกว่าที่เป็นจริง กลุ่ม

45

Robert E. Krug, "Over and Underachievement and the Edwards Personal Preference Schedule," Journal of Applied Psychology, XLIII (April, 1959), 133-136.

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งแห่งละ วิชากรร มศาสตร์ และ วิทยาศาสตร์ ซึ่งกำลังศึกษาคณะ Carnegie Institute of Technology จำนวน 411 คน กลุ่มตัวอย่าง เหล่านี้สอบแบบทดสอบสัมฤทธิผลและแบบทดสอบความถนัดทางคณิตศาสตร์ ผู้วิจัยจำแนกกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 6 กลุ่ม ตามระดับคะแนนที่ห่างไกลจากแบบทดสอบทั้งสองนี้ คือกลุ่มที่สอบได้คะแนนสูง ปานกลาง และต่ำ ในแต่ละกลุ่มยังแบ่งนักศึกษาก่อเป็น 2 กลุ่มย่อย คือประเภทที่มีสัมฤทธิผลสูงกว่าที่เป็นจริงกลุ่มหนึ่ง ซึ่ง เป็นผู้ที่ได้คะแนนสอบโดยปลายปีสูงกว่าคะแนนทดสอบทั้งสอง และประเภทที่มีสัมฤทธิผลต่ำกว่าที่เป็นจริงคือกลุ่มหนึ่ง กลุ่มหลังนี้ได้แยกผู้ได้คะแนนสอบโดยปลายปีต่ำกว่าคะแนนจากแบบทดสอบทั้งสองฉบับ กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นจึงมี 12 กลุ่มที่ควบคุมแบบสำรวจ EPPS ผลปรากฏว่า นักศึกษาที่สอบวิชาคณิตศาสตร์ และมีสัมฤทธิผลสูงกว่าที่เป็นจริงมีความต้องการมากกว่านักศึกษานักเรียนที่สอบวิชาคณิตศาสตร์ และมีสัมฤทธิผลต่ำกว่าที่เป็นจริงในด้านความต้องการสัมฤทธิผลและความ เป็นระเบียบ แต่มีความต้องการแตกต่างกันกับผู้อื่น อดทน และถนอมเพื่อนต่างเพศน้อยกว่า นอกจากนี้นักศึกษานักเรียนที่มีความถนัดทางคณิตศาสตร์ กับนักศึกษานักเรียนที่มีสัมฤทธิผลสูง ปานกลาง และ ต่ำ มีความต้องการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ในด้านความต้องการยกย่องผู้อื่น ความ เป็นระเบียบ มีอำนาจเหนือผู้อื่น ขอมรับโทษ และถนอมเพื่อนต่างเพศ

ก.ค. 1964 Hamacheck กับ Meri⁴⁶ ได้กล่าวการวิจัยเกี่ยวกับความต้องการ โดยใช้นแบบสำรวจ EPPS เช่นเดียวกัน แต่เป็นการศึกษาเปรียบเทียบความต้องการของนิสิตฝึกหัดครูชายและหญิงในมหาวิทยาลัย วิจัยกัน ตัวอย่างประชากร เป็นนิสิตฝึกหัดครูจำนวน 246 คน ประกอบด้วย

⁴⁶ Don E. Hamacheck and Takeke Meri, "Need Structure Personal Adjustment and Academic Self Concept of Beginning Educational Students," The Journal of Educational Research, LVIII (December, 1964), 158--62.

ด้วยนิสิตฝึกหัดครูหญิงสาขาประถมศึกษา 77 คน สาขามัธยมศึกษา 70 คน และนิสิตฝึกหัดครูชายสาขามัธยมศึกษา 90 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า นิสิตฝึกหัดครูชายส่วนมากมีแนวโน้มความต้องการ เจ้าใจตนเองและผู้อื่นมากกว่านิสิตกลุ่มอื่น ๆ ส่วนนิสิตฝึกหัดครูหญิงสาขาประถมศึกษาที่มีความต้องการมากที่สุดก็นิสิตกลุ่มอื่น ๆ ในด้านความต้องการผูกมิตรกับผู้อื่น การ เจ้าใจตนเองและผู้อื่น การขอความช่วยเหลือ ยอมรับโทษ และ การเปลี่ยนแปลง แต่มีความต้องการความสัมฤทธิ์ผล ทั้งตนเอง มีจำนวนเพิ่มขึ้น ช่วยเหลือผู้อื่น และก้าวร้าวน้อยกว่า นิสิตฝึกหัดครูหญิงที่มีความต้องการคนเพื่อนต่างเพศน้อยกว่ากลุ่มอื่น ๆ นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังแสดงว่า นิสิตฝึกหัดครูหญิงมีความต้องการผูกมิตรกับผู้อื่น ขอความช่วยเหลือ ช่วยเหลือผู้อื่น และความต้องการ เปลี่ยนแปลงมากกว่านิสิตฝึกหัดครูชาย แต่ขอความนิสิตฝึกหัดครูชายในด้านความต้องการมีว่าเขาเพิ่มผู้อื่น ก้าวร้าว และการพึ่งตนเอง เป็นพื้นฐานสังเกตว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่มนี้ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ในด้านความต้องการคนเพื่อนต่างเพศ

ต่อมาในปี ค.ศ. 1967 Coody กับ Hinely⁴⁷ ได้ศึกษาเปรียบเทียบความต้องการของกลุ่มนิสิตฝึกหัดครูจากมหาวิทยาลัยนอร์ทเท็กซัสที่ครอบงำ (dominating group) กับกลุ่มที่ยอมคนอื่น (submissive group) อาจารย์ที่ปรึกษาของนิสิตชั้นปีที่ 2 เป็นผู้เลือกกลุ่มตัวอย่าง โดยอาศัยประสบการณ์ของตนเองกับนิสิต เหล่านั้นเป็นเกณฑ์ จำนวนนิสิตชั้นปีที่ 2 มี 138 คน เลือกมาได้ 34 คน เป็นกลุ่มที่ครอบงำ 19 คน และกลุ่มที่ยอมคนอื่น 15 คน ผู้วิจัยได้กลุ่มตัวอย่างควบคุมแบบ쌍อย่าง EPPS ผลปรากฏ

47

Ben E. Coody and Reginald T. Hinely, "A validity Study of Selected EPPS subscales for Determining Need Structure of Dominating and Submissive Student Teachers," The Journal of Educational Research, LXI (October, 1967), 59-61.

กฎว่า มีสิทธิ์ช่วยใจว่าเราต้องการสิ่งตนเอง ความต้องการมีอำนาจเหนือคนอื่น และความต้องการก้าวร้าวมากกว่านักเริ่มเพียงคนเดียวแต่ก็มีความต้องการช่วยเหลือผู้อื่นและยอมรับโทษน้อยกว่า

ในปี ค.ศ. 1967 นี้เอง Reemich⁴⁸ ก็ได้ศึกษาเปรียบเทียบ ความต้องการของนักแนะแนวหญิงและบุคลลทั่วไป ผู้วิจัย ขอให้นักแนะแนวที่ทำงานในสถาบันที่วิทยาลัยรามคิเอโก จำนวนทั้งสิ้น 50 คน เป็นชาย 39 คน หญิง 20 คน คอมพิวเตอร์ EPPS แล้วนำผลไปเปรียบเทียบ กับกลุ่มตัวอย่างอีก 2 กลุ่ม ซึ่งเป็นกลุ่มบุคลลทั่วไปทั้งชายและหญิง ผลการวิจัยปรากฏว่า นักแนะแนวชายมีความต้องการมากกว่าบุคลลทั่วไปในแง่เกี่ยวกับในค่าความต้องการแสดงออก เข้าใจตนเองและผู้อื่น มีอำนาจเหนือผู้อื่น คย เหนือต่างเพศ และความต้องการเปลี่ยนแปลง แต่ขอความช่วยเหลือในกาความต้องการ เป็นระเบียน ขอความช่วยเหลือ ยอมรับโทษ ช่วยเหลือผู้อื่น อดทนและความต้องการก้าวร้าว ส่วนนักแนะแนวหญิง มีความต้องการมากกว่านักแนะแนวชายในค่าความต้องการ เปลี่ยนแปลง แต่มีความต้องการสัมฤทธิ์ผลและความต้องการมีอำนาจเหนือผู้อื่นน้อยกว่า นอกจากนี้ นักแนะแนวหญิงยังมีความต้องการต่างจากบุคลลทั่วไปที่ไม่มีเพศเดียวกัน กล่าวคือ นักแนะแนวหญิงมีความต้องการแสดงออก เข้าใจตนเองและผู้อื่น มีอำนาจเหนือผู้อื่น เปลี่ยนแปลง และความต้องการ คย เหนือต่างเพศมากกว่า แต่มีความต้องการ เป็นระเบียน ขอความช่วยเหลือ ยอมรับโทษ และต้องการในกาความช่วยเหลือน้อยกว่า

48

Herman Reemich, "The Need Structure of Public,"

The Journal of Educational Research, LXI (September, 1967),

24-26.

5.2 การวิจัยภายในประเทศ

ในปี พ.ศ. 2511 ระจิต ศรีสุทรวรรัตน์⁴⁹ ได้ศึกษาความสัมพันธะระหว่างความต้องการและการรับรู้ของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวันที่มีต่ออาจารย์ผู้สอน ตัวอย่างประชากร คือ นิสิตวิทยาลัยการศึกษาปทุมวันชั้นปีที่ 1 จำนวน 60 คน เป็นชาย 30 คน และหญิง 30 คน นิสิตเหล่านี้คงเรียนวิชาต่างๆเหมือนกัน โดยมีอาจารย์สอนวิชาต่างๆเพียงคนเดียว และอาจารย์ผู้สอนมีทั้งสิ้น 12 คน เป็นชาย 4 คน และหญิง 8 คน การวัดความต้องการใช้แบบสำรวจEPPS และการวัดการรับรู้ของนิสิตที่มีต่ออาจารย์ผู้สอน ใช้แบบทดสอบ Purder Rating Scale for Instruction ผลปรากฏว่านิสิตชายมีความต้องการแสดงออกและต้องการชมเชยแตกต่างจากนิสิตหญิง แต่ชอบกว่าในกาบความต้องการนักไมตรีกับอาจารย์ ความต้องการลดความช่วยเหลือ ความต้องการช่วยเหลือผู้อื่น และความต้องการลดทอน

พ.ศ. 2512 ละออ พงษ์พานิช⁵⁰ ศึกษาเปรียบเทียบ นิสิตศึกษาระดับความต้องการ 15 ราย ของบุคคลในวิชาชีพครู แพทย์ และวิศวกร ตัวอย่างประชากรคือ ครู 60 คน แพทย์ 100 คน และวิศวกร 100 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสำรวจEPPS วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล ใช้ t-test และ F-test ผลปรากฏว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างกลุ่มที่เปรียบเทียบกัน คือ ครูยังมีความต้องการชมเชยผู้อื่น และความต้องการลดความช่วยเหลือมากกว่าครูชาย แต่ชอบกว่าในกาบความต้องการการความเป็นระ เหนียม และความต้องการชมเชยผู้อื่นต่างเพศ แพทย์หญิงมี

⁴⁹ ระจิต ศรีสุทรวรรัตน์, "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวันกับการรับรู้ที่มีต่ออาจารย์ผู้สอน" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์ แผนกจิตวิทยา, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511).

⁵⁰ ละออ พงษ์พานิช, "การศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกลักษณะที่ปรากฏในกลุ่มชนบางอาชีพ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์ แผนกจิตวิทยา, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512).

ความต้องการ เข้าใจตนเองและคนอื่น ความต้องการขอความช่วยเหลือ และ
 ความต้องการเปลี่ยนแปลง มากกว่า เศรษฐาย แทนอบกว่าในค่านความต้องการ
 การมีอำนาจเหนือคนอื่น และความต้องการกัมเพื่อนต่างเพศ ครุชามีความ
 ต้องการ เป็นระ เมียบ ความต้องการ เข้าใจตนเองและผู้อื่นมากกว่าเพศชาย
 แทนอบกว่าในค่านความต้องการมีอำนาจเหนือคนอื่น และความต้องการก้าวร้าว
 และเพศหญิงมีความต้องการก้าวร้าวมากกว่าหญิง ความต้องการบงกชอง
 คนอื่น ผู้ไม่รักกับคนอื่น และการ เข้าใจตนเองและคนอื่นมีสูงสุดในกลุ่มครู
 รองลงมาคือแพทย์ และวิศวกรน้อยที่สุด ความต้องการ ความ เป็นระ เมียบ
 มีสูงสุดในกลุ่มครู รองลงมาคือวิศวกร และ แพทย์ น้อยที่สุด ความตอง
 การพึ่งตนเอง และความต้องการกัมเพื่อนต่าง เพศมีสูงสุดในกลุ่มวิศวกร รอง
 ลงมาคือแพทย์ และครูน้อยที่สุด ส่วนความต้องการก้าวร้าว มีสูงสุดใน
 กลุ่มแพทย์ รองลงมาคือวิศวกร และ ครู น้อยที่สุด